

[Henry Christensen.]

retterstedet, fordi han ikke lod sig påvirke af gode henvendelser. Som det hedder i den gamle beretning, var han forstokket og uimodtagelig. Det var Balle-Lars dengang.

Niels Helveg Petersen: Hvis jeg erindrer ret, afviste socialdemokratiets leder, hr. J. O. Krag, under valgkampen, at en kommende socialdemokratisk regering overhovedet ville drømme om at føre indkomstpolitik. På den baggrund har jeg svært ved at se, hvor det egentlig er, fornuften er steget, for hr. Per Hækkerup afviser nu ikke indkomstpolitik. Ja, ikke nok med, at hr. Per Hækkerup ikke afviser det, hr. Per Hækkerup bebudede jo i dag, at regeringen havde et indkomstpolitisk udspil under opmarch. Hvordan ville vor stilling være, sagde ministeren, hvis vi tog fat i den anden ende, hvis vi tog fat over for — ja, jeg ved jo ikke, hvor budget- og økonomiministeren vil tage fat. Jeg kan berolige ministeren: vor indstilling vil være den samme, uanset hvor hr. Per Hækkerup begynder, bare han begynder at føre indkomstpolitik. Og jeg synes, at det er temmelig sensationelt, at vi i dag har fået bebudelse af, at den socialdemokratiske regering nu ikke alene ikke afviser, men faktisk er på vej til at indse det fornuftige i det, som vi har sagt hele tiden.

Ordføreren for forslagsstillerne (Poul Schlüter): Jeg har naturligvis ikke så mange yderligere bemærkninger at gøre til Balle-Lars, siden jeg på forhånd bliver orienteret om, at de må anses for spildt. Jeg mener, at vi har motiveret vort forslag overordentlig sagligt både i bemærkningerne til det og i fremsættelsen forleden samt i min tale for en time siden. Vi har nu fået et svar, som var pure afvisende, og det beklager jeg naturligvis. For når vi har kaldt vort forslag for et tilbud til regeringen, så skal det forstås som langt mere end en talemåde. Når vi har lagt vægt på at fremkomme med dette forslag, ganske kort efter at den nye regering blev dannet, og når vi har fremsat det aldeles upolemisk, så har det været for at sige til den nye regering, at hvis den ville føre en politik med det sigte at begrænse omkostningsstigningerne — og der er mange slags af dem, det er ikke bare lønstigninger — så kunne regeringen på forhånd regne med

at få støtte fra det konservative folkepartis side. Det er derfor, vi har fremsat forslaget, som vi har, og netop nu, og det er naturligvis en skuffelse, at økonomi- og budgetministeren afviser så blankt, som han gør.

Han afviser ikke bare forslaget, men han afviser også at se problemet i øjnene. Han afviser, at dette virkelig er et hovedproblem i den danske økonomi, men det er det. Og problemet er blevet væsentlig større igennem de initiativer, hans regering har taget i de uger, som er gået. Når ministeren siger lidt forsigtigt om importafgiftens virkninger, at den vil nok — det var ordene i dag — i et vist omfang føre med sig, at vi får udløst en juli-pristalsportion, så er det et blødere ordvalg end det, ministeren brugte, da han fremsatte finanslovsforslaget. I fremsættelsestalen hedder det nemlig — sp. 984:

„Derimod skyldes det formentlig importafgiften, at der tillige må regnes med, at også julpriсталlet 1972 udløser en dyrtidsportion.“

Det synes jeg ikke ministeren i dag skal lægge slør over. Vi må have lov at konstatere, at det er en direkte virkning af selve importafgiften, at vi får udløst i alt fald en dyrtidsportion mere til næste år, end vi ellers ville have fået. Det er altså virkningen af regeringens politik på dette område. Det er interessant at se, at det betyder en øget omkostning for staten på 625 mill. kr.; så kan man jo regne ud, hvor stort beløbet er, når man tager hele det danske samfund med.

Det helt afgørende er imidlertid, at den stigning i omkostningsniveauet, som importafgiften pålægger os, den forsvinder jo ikke, når loven gør det. Jeg tror, vi må regne med, at her er der lagt op til stigninger, som vil være, og det er særdeles beklageligt. Derfor vil jeg sige, at det er et tungt ansvar, ministeren påtager sig ved i dag at tale så let om omkostningsproblemerne, og jeg synes, ministeren skulle have taget imod vort tilbud om at deltage i et medansvar for en omkostningsbegrænsende politik. Den dag kan hurtigt komme, hvor ministeren må beklage, at han i denne tidlige fase, så hurtigt efter at hans regering blev dannet, afviser i denne den vigtigste sag for den danske økonomi at arbejde i samarbejde med det konservative folkeparti og andre i denne sal.